

РЕШЕНИЕ

№ 3446

гр. София, 26.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 26.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2229** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. К., ЕГН: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Русия, понастоящем принудително настанен в СДВНЧ – [населено място] към Дирекция „Миграция“ при МВР, с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат Т. А. И., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] /Безистен/, ет. 2, против Заповед № 5392ПАМ -347/14.02.2023 г., издадена от Началник на сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл. 44, ал. 1, чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ вр. Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на Директор на СДВР и в изпълнение на чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент /ЕС/2018/1861 на Европейския парламент и на съвета от 28.10.2018 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от три години.

В жалбата са релевирани доводи, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен, необоснован, постановен при съществено нарушение на административно – производствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целите на закона. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат И., който поддържа депозираната жалба и моли съда да уважи същата, като отмени оспорената заповед.

Ответникът – Началник на сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, редовно уведомен, се представлява от главен юрисконсулт Д., която моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Докладна записка рег. № УРИ: 5392р-203/14.02.2023 г., изготвена до Началник на отдел „Миграция“ – СДВР от Началник група К. – С НМ, Отдел „Миграция“ – СДВР старши инспектор Н. И., същият е уведомен, че на 14.02.2023 г. при осъществена проверка и контрол върху подадените в Единна система за туристическа информация /Е./ чужди граждани от „местата за настаняване“, за които има данни в АИС – ИД на МВР, е установен гражданинът на Р. Федерация – К. Д. С., [дата на раждане], настанен в хостел „С.“, с адрес: [населено място], [улица]. От извършени справки в АИС – МВР е констатирано, че спрямо чуждият гражданин има наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 42з от ЗЧРБ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“, валидна до 23.07.2024 г., наложена със Заповед № 5364з-1310/23.07.2021 г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР /л.43/.

От проведената с чуждия гражданин беседа и при извършената проверка на документа му за самоличност /руски национален паспорт/, е установено, че същият е влязъл незаконно в Република България – по негови данни през 2022 г. с влак от С.. В хода на проверката е констатирано още, че спрямо К. Д. С. има и издадена Заповед за налагане на ПАМ рег. № 5364з-1543/14.04.2016 г. „Отнемане правото на пребиваване в Република България“, издадена от ВПД Директор на Дирекция „Миграция“, МВР на основание на чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, както и Заповед рег. № 5364з-2595/13.12.2021 г. за налагане на ПАМ „Връщане до страна по произход“, издадена от Директор на Дирекция „Миграция“, МВР на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ /л.31-33, л.26/. В изпълнение на наложената спрямо чужденеца със Заповед рег. № 5364з-2595/13.12.2021 г. на Директор на Дирекция „Миграция“, МВР, ПАМ „Връщане до страна по произход“, същият е принудително отведен, като е напуснал територията на Република България на 20.12.2021 г. през ГКПП – Аерогара „С.“. В хода на проверката е установено, че по отношение на Д. К. няма данни за издадена виза, разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, молба за международна закрила по реда на ЗУБ, включително и регистрирано влизане в Република България.

Посочено е, че К. Д. С., е с баща български гражданин /починал/ и майка /руска гражданка /починала/, като същият е дошъл в Република България в рана детска възраст, но независимо от това не попада в категорията „уязвими лица“. Установено е, че чужденецът не е семеен, няма деца, нито близки и роднини в Република България. К. Д. С. е осъждан многократно: за престъпление по чл. 196, ал. 1 от НК /кражба, представляваща опасен рецидив/ по НОХД № 1224/2018 г. по описа на СРС, НО и за престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК /разпространение на наркотици/ по НОХД

№ 193/2020 г. по описа на СРС, НО, както и че има данни, че чужденецът участва в извършване на престъпления, свързани с МПС.

В хода на проверката на К. Д. С. е разяснено, че е незаконно пребиваващ в Република България, поради което следва да се завърне в страната си по произход или да уреди пребиваването си в страната. Посочено е, че от страна на чужденеца във връзка с указаното ми от миграционните власти е проявено явно неуважение към българското законодателство и власти, заявявайки, че няма да напусне Република България или пък да уреди законното си пребиваване в страната. От страна на миграционните власти е констатирано, че лицето няма средства за издръжка, включително и постоянен адрес в страната. Проведената с лицето беседа не е обективирана в отделен протокол, а е възпроизведена изцяло в докладната записка.

В тази връзка с докладната записка от страна на Началник група К. – С., отдел „Миграция“ – СДВР е отправено следното предложение до Началник на отдел „Миграция“ при СДВР:

1. На основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ спрямо К. Д. С., [дата на раждане] да бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“;
2. На основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ спрямо К. Д. С., [дата на раждане] да бъде издадена нова заповед за налагане на принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държави-членки на ЕС“;
3. Поради опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на наложените принудителни административни мерки, да бъде допуснато тяхното предварително изпълнение;
4. Предвид индивидуалните обстоятелства, непозволяващи спрямо чужденеца да бъде приложена обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, поради наличие на опасност от укриването му и с цел организация по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, да бъде издадена заповед за принудителното му настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ при МВР на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ;
5. С оглед, че решаването на въпроса не търпи отлагане, на основание чл. 34, ал. 4 от АПК, е предложено да не се прилагат нормите на чл. 34, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от АПК във връзка със защита на обществения интерес.

Издадена е процесната Заповед УРИ № 5392ПАМ-347/14.02.2023 г. от Началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“, СДВР, МВР, с която на основание чл. 44, ал. 1, чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ вр. Заповед рег. № 513з-9426/06.12.2018 г. на Директор на СДВР вр. чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент /ЕС/2018/1861 на европейския парламент и на съвета от 28.10.2018 г. за това, че спрямо чужденеца има наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ по чл. 41 от ЗЧРБ вр. Докладна записка рег. № УРИ5392Р-203/14.02.2023 г. по описа на отдел „Миграция“ – СДВР спрямо К. Д., [дата на раждане], гражданство Р. Федерация е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“ за срок от три години. Със заповедта е определено, че срокът на наложената ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“, започва да тече след изпълнение на принудителната административна мярка „Връщане до страна по произход“. Допуснато е предварително изпълнение процесната заповед на основание

чл. 60, ал. 1 от АПК.

С Докладна записка рег. № УРИ 513Р-17411/15.02.2023 г., изготвена до Началник на отдел „Миграция“ – СДВР от Началник група К. – С НМ, Отдел „Миграция“ – СДВР, същият е уведомен, че К. Д., [дата на раждане] , гражданство Р. Федерация е регистриран като ЛПИ за явно наблюдение по Предложение рег. № 12228/13.05.2022 г. по описа на ОЗ РУ-СДВР във връзка с участието му в извършване на престъпление по линия П. на МПС /л.12/

От страна на ответния административен орган освен административната преписка по оспорената заповед, в хода на съдебното производство с молба от 21.04.2023 г. са представени под опис както следва: Заповед рег. №5364з-2595/13.12.2021 г., с която на чужденеца е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която да бъде изпълнена в страната по произход – Р. федерация; Предложение рег. № 5364р-25163/13.12.2021 г. за налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ спрямо чужденеца; Докладна записка рег. № 5364р-25162/13.12.2021 г. относно проведена с чужденеца беседа; Заповед № УРИ 5364З-1543/14.04.2016 г., за налагане на ПАМ „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“ по отношение на К. Д., [дата на раждане] , гражданство Р. Федерация; Докладна – записка № 5364р-26408/29.12.2021 г.; Справка за пътуване на лице – чужд гражданин, издадена по отношение на К. Д., [дата на раждане] , гражданство Р. Федерация, с която е удостоверено излизането на същия от Република България на 20.12.2021 г. от ГКПП Аерогара „С.“; Копие на руски национален паспорт на К. Д., [дата на раждане] , гражданство Р. Федерация и Заповед рег. № 5364з-1310/23.07.2021 г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“, МВР, която на К. Д., [дата на раждане] , гражданство Р. Федерация са наложени следните ПАМ „Експулсиране“, която да се изпълни в страна по произход Р. федерация и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС за срок от три години“.

От страна на ответника е уточнено, че Заповед № 5364з-2595/13.12.2021 г., с която спрямо чужденеца е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ е оспорена по съдебен ред. С Решение № 246/13.01.2022 г., постановено по административно дело № 12727/2021 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 42-ри състав, заповедта е потвърдена като правилна и законосъобразна. От съдебно-деловодна справка в деловодната система на АССГ се установи, че съдебният акт е влязъл в законна сила на 24.02.2023 г.

Заповед рег. № УРИ 5364З-1543/14.04.2016 г., с която е наложена ПАМ „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България“ по отношение на К. Д., [дата на раждане] , гражданство Р. Федерация е оспорена по съдебен ред. С Решение № 7570/04.12.2019 г., постановено по административно дело № 10676/2019 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 5-ти състав, заповедта е потвърдена като правилна и законосъобразна. Съдебното решение е влязло в сила, което настоящият съдебен състав установи след служебна справка в съдебно-деловодната система на АССГ.

От страна на жалбоподателят се представи Решение № 7329/06.12.2021 г., постановено по административно дело № 7808/2021 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 3-ти състав, влязло в законна сила на 19.01.2022 г., с което е отменена Заповед рег. № 5364з-1310/23.07.2021 г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“, МВР, с която по отношение на К. Д., [дата на раждане] , гражданство Р. Федерация са наложени ПАМ „Експулсиране“ и „Забрана за влизане и пребиваване на

територията на държавите-членки на ЕС за три години“.

От страна на съда е извършена служебно-деловодна справка в деловодната система на АССГ, настоящият съдебен състав установи, че по отношение на жалбоподателя въз основа на Докладна записка рег. № УРИ 5392р-203/14.02.2023 г., на същия със Заповед рег. № УРИ 4379 ПАМ 346/14.02.2023 г. на Началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР е наложена ПАМ „принудително настаняване в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване. Тази заповед е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 1644/14.03.2023 г., постановено по административно дело № 2228/2023 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 35-ти състав, заповедта е отменена като незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон.

От извършена служебно-деловодна справка в деловодната система на АССГ, се установи, че по отношение на Заповед УРИ № 5392ПАМ – 345/14.02.2023 г., издадена от Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР, с която на чужденеца е наложена ПАМ „Връщане до страна по произход – Р. федерация“, е депозирана жалба, като е образувано административно дело № 2230/2023 г. по описа на АССГ, което все още е висящо и няма постановен съдебен акт.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя лично срещу подпис на 14.02.2023 г. на език, който владее, жалбата е депозирана до съда с вх. № 7997/24.02.2023 г., в рамките на преклузивния срок по чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна – адресат на акта, имаща правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, Съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, Принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед е издадена в хипотезата на делегиране на правомощия, съгласно представена по делото Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., издадена от Директор на СДВР. С тази заповед на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени да налагат принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ, държавните служители, заемащи длъжности, както следва: Началник на отдел "Миграция" при СДВР, Началник на сектор "Незаконна миграция" към отдел

"Миграция" при СДВР; Началник на сектор "Законна миграция" към отдел "Миграция" при СДВР и Началник на сектор /главен оперативен дежурен/ към отдел "Оперативен дежурен център" при СДВР. По делото във връзка с компетентността на административния орган, издал оспорената заповед е представено и Удостоверение рег. № 513р-34542/26.04.2021 г. на отдел "Човешки ресурси" при СДВР, видно от което съгласно Заповед № 8121К-1542/29.01.2019 г. на Министър на вътрешните работи, главен инспектор С. Т. С. е назначен на длъжност Началник на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" при СДВР, която длъжност изпълнява и към момента /л.12-13, л.14,л.45/.

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. с мотивите в Докладна записка с рег. № УРИ 5392р-203/14.02.2023 г. по описа на Отдел "Миграция" – СДВР, в която е отправено и предложението за налагане на ПАМ. Видно от представените по делото доказателства от страна на ответния орган, проведената беседа с чужденеца е отразена в изготвената докладна записка. В тази връзка, Съдът намира, че липсата на изготвен отделен протокол за обективизиране на същата не е процесуално нарушение. Не е спорно между страните, че същата е проведена.

Видно от съдържанието на докладната записка е, че е предложено заповедта за налагане да бъде издадена при условията на чл. 34, ал. 4 от АПК, като не се спазват нормите на чл. 34, ал. 3 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 4 от АПК, административният орган може да не приложи ал. 1, 2 и 3 само в случай че решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се осигури животът или здравето на гражданите или да се защитят важни държавни или обществени интереси. Административният орган отразява в мотивите на издадения акт причините за неприлагане на ал. 1, 2 и 3.

Безспорно от представените по делото доказателства се установява, че правилно административният орган е приложил тази норма. Както се установи по делото от страна на българските власти е установено, че жалбоподателят освен че е бил осъждан многократно, е регистриран като ЛПИ за явно наблюдение по Предложение рег. № 227р-12228/13.05.2022 г. по описа на 03 РУ – СДВР относно данни за участието му в извършване на престъпления по линия П. на МПС. Установено, че същият е влязъл нелегално на територията на Република България, след напускането му от страната на 20.12.2020 г., включително, че е спрямо него има влязла в сила заповед за отнемане правото му на постоянно пребиваване в Република България. Отделно по време на проведената с жалбоподателя беседа, е установено, че независимо от дългия си престой в страната, със своите постъпки и действия не зачита българското законодателство. С Решение № 246/13.01.2023 г., постановено по административно дело № 12727/2021 г. по описа на АССГ, е потвърдена като правилна и законосъобразна наложена със Заповед рег. № 5364з-2595/13.12.2021 г. на Директор на Дирекция „Миграция“, МВР спрямо жалбоподателя ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване“.

При тези факти и обстоятелства, административният орган правилно е приложил нормата на чл. 34, ал. 4 от АПК. Това е така, защото чл. 34, ал. 4 АПК, регламентира участието на страните в производство. Разпоредбата също въвежда изключение от установените правила, които гарантират правото на защита на участниците в административното производство, поради което следва да се тълкува *stricto sensu* и да се прилага само при наличие на установените в нея предпоставки.

Процедурата по прилагане на ПАМ по специалния закон (ЗЧРБ) с оглед характера и

предназначението и, започва, развива се и приключва по почин на органа, който при формиране на завършващото я волеизявление, дължи преценка на плоскостта на дефинираното в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ конкретно проявление на принципа на съразмерност. Видно от доказателствата по делото, неизслушването на засегнатото лице преди издаването на акта не може да се квалифицира като отменително основание, тъй като по никакъв начин не засяга материалната законосъобразност на разпоредената мярка на държавна принуда. Неучастието на чужденеца в административното производство не му е попречило да организира ефективно защитата си пред съда. Доказателства, оборващи посочените по преписката данни не са представени, независимо, че в съдебната фаза на производството жалбоподателят е запознат с административната преписка и е надлежно представляван от упълномощен от него адвокат. Отделно от това, спецификата на регулираните от ЗЧРБ обществени отношения и индивидуалната оценка на обстоятелствата по случая предопределя незабавното произнасяне на органа в защита на важен държавен и обществен интерес по смисъла на чл. 34, ал. 4 от АПК, поради което допуснатото отклонение от общите правила на административния процес е оправдано от легитимна цел. Не е налице непропорционално засягане на процесуалните права на адресата на мярката, т.к. същият е упражнил в пълна степен правото си на защита в производството по съдебен контрол /в този смисъл Решение № 1044 04.02.2022 г., постановено по административно дело № 11781/2021 г. по описа на ВАС, Решение № 2404/14.02.2020 г., постановено по административно дело № 13483/2019 г. по описа на ВАС, Решение № 10097/23.07.2020 г., постановено по административно дело № 4794/2020 г. по описа на ВАС и др./

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Чужденецът адекватно е организиран защитата си, поради което, Съдът намира за спазено изискването по чл. 12, т. 1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита. Заповедта е връчена на език, който жалбоподателят владее, лично, за което лично се е подписал.

Следва изрично да се посочи, че оспорената заповед е издадена веднага след извършване на полицейската проверка на 14.02.2023 г. от полицейските органи при Дирекция „Миграция“, в хода на същата чрез Е., АИС-ИД на МВР е установен жалбоподателят, настанен в хостел, включително, че същият е влязъл нелегално на територията на Република България през 2022 г., предвид че е с отнето право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, включително и заповед с наложена ПАМ „връщане до страна по произход“. В хода на проверката е установено, че чужденецът е осъждан многократно, като независимо от това продължава с извършване на престъпна дейност и системно нарушаване на българското законодателство, за което е регистриран като ЛПИ за явно наблюдение по Предложение рег. № 227р-12228/13.05.2022 г. по описа на ОЗ РУ – СДВР.

Безспорно е установено, че спрямо чужденецът няма данни за издадена виза, разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо му право на пребиваване на територията на Република България, включително от негова страна не е подадена молба за получаване на международна закрила по реда на ЗУБ до Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България.

Вярно е, че спрямо чужденецът има влязло в сила съдебно решение, с което е отменена предходна заповед за налагане на ПАМ „Забрана за влизане и

пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“ за срок от три години. Но, това не освобождава административният орган при установени обстоятелства по чл. 10, ал.1 от ЗЧРБ да издаде друга заповед за налагане на ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“. Видно от доказателствата по делото, за издаване на оспорената заповед е посочено като основание – чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, която норма определя, че забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Безспорно органът е установил наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ – „на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане“. На чуждият гражданин е наложена именно такава мярка със Заповед № 5364з-2595/13.12.2021 г. на Директор на Дирекция „Миграция“ – „Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която е потвърдена като правилна и законосъобразна с Решение № 246/13.01.2023 г., постановено по административно дело № 12727/2021 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 24.02.2023 г. Процесната заповед е издадена след постановяване на съдебния акт. В тази връзка неоснователни са релевираните от жалбоподателя възражения, изложени в жалбата и в хода на съдебното производство. Това е така, защото административният орган действа в условията на обвързана компетентност и издава съответната заповед за налагане на ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“ при наличието на императивни предпоставки в специалния закон.

Безспорно в хода на процедурата по издаване на процесната заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да я опорочават или да накърнят правата на чуждия гражданин. Съдът не установи допуснато нарушение на чл. 35 от АПК, тъй като оспореният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка.

По отношение на материалния закон:

Предвид така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав счита издадената Заповед рег. № 5392ПАМ-347/14.02.2023 г., за материално законосъобразна. Съображенията в тази насока са следните:

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 44, ал. 1 вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от същия закон. Безспорно в случая от страна на административния орган е установено наличието на обстоятелства по чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, а именно: на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. В тази връзка по делото е представена Заповед УРИ № 5392ПАМ – 345/14.02.2023 г., издадена от Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР, с която на чужденеца е наложена ПАМ „Връщане до страна по произход – Р. федерация“, е депозирана жалба, като е образувано административно дело № 2230/2023 г. по описа на АССГ, което все още е висящо и няма постановен съдебен акт. Отделно от това от страна на административния орган се представи и предходна издадена Заповед рег. № 5364з-2595/13.12.2021 г., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която да се изпълни в страната по произход – Р. федерация. Заповедта е потвърдена като правилна и законосъобразна с влязло в сила на 24.02.2023 г. Решение № 246/13.01.2023 г., постановено по административно дело № 12727/2021 г. по описа на АССГ.

Това води до извод, че е доказан юридическият факт, с проявлението на който

правната норма свързва възникването на предметната компетентност на ответника да наложи принудителна административна мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Използваната в нормата на чл. 42з от ЗЧРБ глаголна форма "се налага" означава обвързана компетентност, при която административният орган упражнява правомощието си да наложи принудителна административна мярка по чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, както е установено в процесния случай – чл. 10, ал. 1, т. 25 от същия закон - „на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане“. Следователно с издаването на оспорената заповед, ответният административен орган е упражнил предоставената му компетентност в съответствие с материалния закон.

Съдът не споделя доводите за незаконосъобразност, изложени в жалбата, респективно в съдебно заседание от жалбоподателя и неговия процесуален представител.

При този изход на делото жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение, а издадената заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

От страна на ответника в съдебното производство своевременно е отправено искане за присъждане на полагащото се юрисконсултско възнаграждение с писмена защита, приета в открито съдебно заседание. В тази връзка на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от НЗПП на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

На основание чл. 46, ал. 2, т. 2, изр. второ от ЗЧРБ, в сила от 01.01.2019 г., съдебният контрол спрямо процесната принудителна административна мярка е едноинстанционен, т.е. решенията на административните съдилища са окончателни.

Така мотивиран, Административен съд-София град, I-во отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Д. К., ЕГН: [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Русия, понастоящем принудително настанен в СДВНЧ – [населено място] към Дирекция „Миграция“ при МВР, с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат Т. А. И., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] /Безистен/, ет. 2, против Заповед № 5392ПАМ-347/14.02.2023 г., издадена от Началник на сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 1, чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ вр. Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на Директор на СДВР и в изпълнение на чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент /ЕС/2018/1861 на Европейския парламент и на съвета от 28.10.2018 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система и предвид това, че спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка: „Връщане до страна на произход“ по чл. 41 от ЗЧРБ вр. Докладна записка рег.№ УРИ5392Р-203/14.02.2023 г. му е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от три години.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 46, ал. 2, т. 2 от ЗЧРБ (изм. - ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.)

СЪДИЯ: